

РЕШЕНИЕ

№ 168

гр. ВВ., 19.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОС – ВВ., I-ВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на деветнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: А.М.П.

Членове: В.Й.М.
Н.Д.Н.

като разгледа докладваното от В.Й.М. Въззивно гражданско дело № 20221300500280 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.435 ал.2, т.1, във връзка с чл.528 от ГПК.

Подадена е жалба от Ф. С. Р. , ЕГН: ***** с адрес гр.ВВ., ул. К.Б.* №*, ап.*, чрез процесуален представител адв. Б. против постановление от 16.08.2022г. на държавен съдебен изпълнител /ДСИ/ при ВРС И.С., постановено по изп.д. №1180/2016, с което е наложена глоба на жалбоподателката в размер на 400.00 лева за неизпълнение на режим на лични отношения на 10.08.2022г. между детето А.П.М. и бащата П.Г.М.

В жалбата се твърди, че постановлението е незаконосъобразно постановено. В постановлението за налагане на глоба са отразени неверни факти, за които няма събрани никакви доказателства: Няма данни. че искането на П.М. е достигало до майката или до детето.

Поддържа се, че бащата на детето и ДСИ два пъти са се обаждали на лекаря, с цел да го убеди да промени становището си в посока, че състоянието на детето не е така тежко и може да отпътува за С..

Поддържа се, че постановлението е неправилно, тъй като наложена е

глоба за задължения, за които майката не е получавала покана за доброволно изпълнение, тъй като визираните в постановлението задължения са извън предмета на поканата за доброволно изпълнение, изпратена до длъжника, Ф. Р.. П.М. е поискал спонтанно на 10.08.2022 г. да бъде посетен адреса, на който живее детето. Целта на искането на бащата за посещаване дома на детето е да се увери в здравословното му състояние, тъй като не е повярвал на медицинския документ и е пожелал сам да прецени дали детето наистина е болно, както е посочил лекаря. Не е възлагано на майката задължение, при заболяване на детето или при друга обективна причина, пречатваща предаване на детето на бащата, и при съмнение на бащата във верността на издадения медицински документ, същата да подsigури среща между П.Г.М.и А.П.М. на която двамата да се видят и да разговарят на 10.08.2022 г. в присъствието на социален работник от ОЗД- В. държавен съдебен изпълнител и представител на МВР-ВВ..

Посочва, че възпрепятстването и преченето са умишлени действия и за осъществяването им се изисква предварително знание или покана, а майката не е канена да изпълни задължение за осъществяване на среща и разговор между бащата и детето и съдебният изпълнител няма процесуалното право да налага наказания за неизпълнение на такова задължение.

Поддържа се, че наложена е глоба за задължения, каквито законът не възлага на майката.В разпоредбите на ГПК и в частност в глава 48 и специалната разпоредба на чл.528 от ГПК не се съдържа задължение на отглеждания родител да осигури на неотглеждания възможности за срещи и разговори с детето, ако са налице обективни обстоятелства, пречатващи предаването му за определен период от време.

Законът възлага на Ф. Р. конкретно и лимитивно определени задължения: а/по чл.528, ал.2 от ГПК-да съобщи на съдебния изпълнител:-готова ли е да предаде детето в определеното място и време,-какви пречки за своевременното изпълнение съществуват-в кое време и място и готова да предаде детето.б/по чл.528, ал.5 от ГПК - да изпълни доброволно, т.е.да предаде детето, но само ако няма обективни пречки.

Само в тези два случая, видно от цитираните разпоредби на чл.528 от ГПК, съдебният изпълнител може да наложи глоба. Посочва, че Постановлението е изготвено при грубо несъобразяване е постъпилите по делото документи и

установените с тях факти:

При наличието на документи, издадени от специалисти - лекар и психолог, съдебният изпълнител е бил длъжен да отмени предаването на детето на 10.08.2022 г.

Постъпило е и **писмено възражение от П.Г.М.**, чрез адв. Длъгнекова, в което се поддържа, че жалбата е неоснователна и направените в нея искания са недопустими.

Твърди, че в настоящият случай е налице уведомяване на жалбоподателката, за насроченото предаване на детето А.П.М. на 10.08.2022 година, чрез нарочна призовка връчена и по съответният ред за определеният с изпълнителен лист по гр.дело № 2678/2018 година на РС-ВВ. и по гр.д. №28/2019 година на ОС-ВВ. режим на лични контакти на детето с баща му. Този режим на лични контакти е уговорен между страните и е налице влязъл в сила съдебен акт на съд по отношение на бащата и майката.

Посочва се, че по делото многократно на длъжника настоящ жалбоподател е указвано, както дати за осъществяване на лични контакти между детето и другият му родител (в случая бащата) така и последиците от неосъществяването и непредаването му. Съгласно разпоредбите на чл.527 и чл.528 от ГПК съдебният изпълнител е предприел всички предвидени в закона действия за осъществяване на личните контакти и е сигнализирал и съответните институции. По делото е наличен и категоричен отказ с молба от дата 27.06.2022 година от страна на майката- длъжник в настоящето производство за осигуряване на контакти между бащата и детето А.

Поддържа се, че не са съществували пречки детето да бъде доведено за датата на насроченото доброволно предаване за осъществяване на лични контакти. На жалбоподателката са указани всички последици от неосъществяване на доброволното предаване включително и възможността за осъществяване на принудително такова, както и процедурата по принудителното предаване. Посочва се, че не е имало медицински документи, които да установяват невъзможността на детето да осъществява контакти с баща си лично да се вижда с него.

В мотивите си по обжалваното действие, ДСИ излага доводи за допустимост, но неоснователност на жалбата. Посочва, че за 10.08.2022г. длъжникът е бил редовно призован / лист 701 от ИД/ да изпълни доброволно

или да предаде принудително А.М. на П.М.. По делото са представени доказателства за наличие на заболяване на А.М. и препоръка за домашно лечение от личния лекар на детето. След разговор с последния се установи, че детето е било прегледано от него преди два дни и към датата на изпълнението не са налице актуални данни за състоянието на А.М.. С оглед на направената препоръка от личния лекар съдебният изпълнител е възприел становището му и е отказал на вискателя да реализира принудително предаване на дете в изпълнение на насрочените изпълнителни действия.

Посочва, че твърденията на длъжника за опит за налагане на друго мнение на лекаря не кореспондират с действителността и това може да бъде потвърдено от всички присъстващи на предаването, служебно ангажирани лица, които са станали свидетели на проведения разговор с личния лекар на детето.

Отново по искане на вискателя и с оглед на конкретната обстановка / заболяването на детето / личните контакти, насрочени за 10.08.2022г. вместо към предаване на дете са насочени към свиждане с А.М. и оказване на морална и материална подкрепа.

Очаквайки лечението да се осъществява на домашния адрес - последният е посетен от вискателя и служебно ангажираните представители от МВР, РС , ДСП ОЗД лица . По лична преценка на длъжника е отказан отдалечен достъп чрез телефони, имейли и други на ДСИ, Социален работник от ДСП ОЗД и вискателя, включително на МВР.

Посочва, че в протокола е отразено, че въпреки, че всички присъстващи на посещението на домашния ѝ адрес са чули през отворения прозорец позвъняването на телефона и са станали свидетели на липсата на обратна връзка и отказ да отговори на повикването и да отключи входната врата, длъжникът не сочи основателна причини, поради която е отказал срещата между баща и син М.

Поддържа се, че присъствието на представители на ДСП ОЗД, МВР и ДСИ гарантират, че над детето няма да бъде оказано неправомерно физическо или психическо въздействие. Липсва и основателна причина за отказания отдалечен достъп на бащата до сина му.

ДСИ сочи, че Ф. Р. не е изпълнила това , за което е задължена със съдебното решение, поради което е санкционирана от ДСИ със глоба.

ДСИ поддържа становище в мотивите си, че предаването на детето от майката на бащата включва в себе си по малкия по обем контакт - възможността която майката следва да предостави на бащата да се види и да разговаря със сина си. Ако болестта на детето е причина за невъзможността му да пътува за С., то тя не е причина да се види за няколко минути с баща си или да разговаря по телефон с него.

Личната инициатива на длъжника да промени съдебното решение с оглед на собствените си субективни преценки не може да бъде подкрепено и поощрено с бездействие от страна на органите ангажирани със привеждане в изпълнение на съдебното решение, поради което длъжникът е санкциониран с глоба.

ВВ.ският ОС като съобрази доводите изложени в жалбата , във възражението към същата и в мотивите на ДСИ, и след проверка на обжалвания акт на съдебния изпълнител, прие следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна в изпълнителния процес, доколкото не се спори относно качеството на страните в изпълнителния процес, против подлежащо на обжалване изпълнително действие на съдебния изпълнител и в предвидения едноседмичен срок от уведомяването на страната.

Правото на обжалване на конкретното действие е посочено в чл.527, ал.4 от ГПК.

По искането за разглеждане на делото в открито съдебно заседание, предвид възможността, предвидена в чл.437, ал.1 ГПК, намира същото за неоснователно, тъй като исканията за допускане на доказателства са за установяване на факти и обстоятелства, които са неотносими към спора конкретното производство.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Изпълнително дело № 20161320401180 е с изпълнителен титул - изпълнителен лист, издаден на 19.03.2015г. от СРС по гр.д. № 6470/2015г. на СРС като впоследствие на 17.06.2021г. е представен нов втори изпълнителен лист от 14.06.2021г., издаден от ВРС по гр. Д № 2678/2018г. на ВРС и по гр.д. № 28/2019г. на Вид. ОС с предмет на изпълнение - определяне на режим на лични контакти между А.П.М. с ЕГН ***** и П.Г.М.с ЕГН *****.

Страни в изпълнителното производство са:Длъжник - Ф. С. Ц. с ЕГН***** ,Взискател - П.Г.М.ЕГН *****.

С обжалваното постановление е наложена глоба за неизпълнение на задълженията, посочени в постановлението.

На 10.08.2022г. длъжникът е бил редовно призован / лист 701 от ИД/ да изпълни доброволно или да предаде принудително А.М. на П.М.. По делото са представени доказателства за наличие на заболяване на А.М. и препоръка за домашно лечение от личния лекар на детето. След разговор с последния се установило, че детето е било прегледано от него преди два дни и към датата на изпълнението не са налице актуални данни за състоянието на А.М.. С оглед на направената препоръка от личния лекар съдебният изпълнител е възприел становището му и е отказал на взискателя да реализира принудително предаване на дете в изпълнение на насрочените изпълнителни действия.

По искане на взискателя и с оглед на конкретната обстановка / заболяването на детето / личните контакти, насрочени за 10.08.2022г. вместо към предаване на дете са насочени към свиждане с А.М. и оказване на морална и материална подкрепа.

Очаквайки лечението да се осъществява на домашния адрес - последният е посетен от взискателя и служебно ангажираните представители от МВР, РС , ДСП ОЗД лица . По лична преценка на длъжника е отказан отдалечен достъп чрез телефони, имейли и други на ДСИ, Социален работник от ДСП ОЗД и взискателя, включително на МВР.

В протоколът , изготвен от ДСИ е отразено, че въпреки, че всички присъстващи на посещението на домашния й адрес са чули през отворения прозорец позвъняването на телефона ,станали са свидетели на липсата на обратна връзка, отказ да отговори на повикването и да отключи входната врата, длъжникът не сочи основателна причини, поради която е отказал срещата между баща и син М.

В конкретния случай Ф. Р. не е изпълнила това , за което е задължена със съдебното решение, поради което е санкционирана от ДСИ със глоба.

Предаването на детето от майката на бащата включва в себе си по-малкия по обем контакт - възможността която майката следва да предостави

на бащата да се види и да разговаря със сина си. Ако болестта на детето е причина за невъзможността му да пътува за С., то тя не е причина да се види за няколко минути с баща си или да разговаря по телефон с него.

Майката на детето е отказала да го предаде, не е посочила готовност да го направи; не е подготвила детето А.М. за срещата с бащата, не е посочила актуалното местонахождение на детето и не е посочила промяна в настоящия си адрес.

Поисканите гласни доказателства, включително и на детето, не е посочено какви факти и обстоятелства ще установяват. Поисканите писмени доказателства - протоколи от съдебни заседания от 19.01.2022г. на АС ВВ. по адм.д.№162/2021г. и от 10.06.2022г. по гр.д.№2162/2021г. на ВРС не са относими към спора, тъй като са във връзка с други производства, но и установяването на постоянно нежелание на детето да се вижда с баща си не е обстоятелство, което е част от предмета на доказване в настоящото производство. Искането по чл.15, ал.1 от Закона за закрила на детето също е неоснователно, с оглед характера на настоящото производство, касаещ обжалване на постановление за налагане на глоба на родителя, в което не се засягат права или интереси на детето.

От доказателствата в приложеното изпълнително производство се установява,

че съгласно изпълнителен лист от 14.06.2021г., издаден от ВРС по гр. д № 2678/2018г. на ВВС и в.гр.д. № 28/2019г. на ВВ.ски

ОС бащата взискател - П.М. има право да взима при

себе си А.М. всяка първа и трета седмица от месеца от 17ч. на

петъчния - до 17ч. на неделния ден с преспиване, както и първата половина на Коледната ваканция и първата половина на пролетната ваканция през

нечетните години, на рождения ден на бащата-07.08., два пъти по десет дни

през лятото, които не съвпадат с платения годишен отпуск на майката, както и

по всяко друго време по взаимно съгласие на родителите, след което да го

връща на майката по местоживеенето му.

На 10.08.2022г. длъжникът е бил редовно призован / лист 701 от ИД/ да изпълни доброволно или да предаде принудително А.М. на П.М.. По делото

са представени доказателства за наличие на заболяване на А.М. и препоръка за домашно лечение от личния лекар на детето. След разговор с последния се установило, че детето е било прегледано от него преди два дни и към датата на изпълнението не са налице актуални данни за състоянието на А.М.. С оглед на направената препоръка от личния лекар съдебният изпълнител е възприел становището му и е отказал на вискателя да реализира принудително предаване на дете в изпълнение на насрочените изпълнителни действия.

По искане на вискателят и с оглед на конкретната обстановка / заболяването на детето / личните контакти, насрочени за 10.08.2022г. вместо към предаване на дете са насочени към свиждане с А.М. и оказване на морална и материална подкрепа.

Длъжникът не се е явила и не е довела детето, не е била намерена на адреса от служителя на РУ ВВ., не е била открита на адреса и от представители на ДСП ВВ., не е открита и при опит за телефонен разговор, няма данни за местонахождението ѝ.

Процесната глоба е наложена за неизпълнение на задължение за предаване на дете. Съдебният изпълнител е изпълнил задълженията си, посочени в чл.528 ал.1 ГПК. Длъжникът е уведомена предварително за датите, в които вискателят е поискал личен контакт, както и за конкретната дата 10.08.2022г. и за мястото на доброволно предаване, като не е възразила относно датата, часа или мястото на предаване, поради което съдът намира доводите в жалбата относно датата на предаване за неоснователни. В изпълнителния лист са посочени конкретни периоди, но е посочено, че лични контакти с бащата могат да бъдат осъществени и по всяко друго време по взаимно съгласие на родителите.

Доводът в жалбата касаещ конкретната дата за предаване, би могъл да бъде основателен, ако личните контакти между детето и бащата се осъществяваха, и то редовно, през посочените в изпълнителния лист периоди, а е видно, че това не се случва. Такива контакти на практика липсват. От доказателствата в изпълнителното дело е видно, че през м. юли 2022г. не е налице доброволно или принудително изпълнение, в периодите по изпълнителен лист от 14.06.2021г., издаден от ВРС по гр. Д № 2678/2018г. на ВРС и по гр.д. № 28/2019г. на ВОС. нито на определената от вискателя дата в молба от

26.05.2022г., нито в други периоди, нито пък е изразена готовност да се изпълни съдебното решение на друга дата. Нещо повече, осъщественият през м. юни личен контакт между бащата и детето се определя от длъжника като отвлечане.

В молбата си в изпълнение на задълженията си, съгласно чл.528, ал.2 ГПК длъжникът е посочил, че не е готова да предаде детето, не е посочила в кое време и място е готова до го предаде, а като пречки за неизпълнението е посочила общи и неясни обстоятелства, с оглед които детето не може да бъде предадено на бащата нито на тази, нито на която и да е друга дата. В молбата си до ДСИ е посочено от длъжника, че след като се установи дали са налице здравословни, включително психологически поражения върху детето, и техния характер, или не са налице такива, майката ще може да посочи конкретно готовност или липса на такава да предаде детето на конкретното място. Това изявление представлява поставяне на изпълнението на задължението за предаване на дете от сбъдването на неясни и неопределени във времето условия, и при невъзможност да се установи изобщо дали посочените пречки съществуват, предвид поведението на длъжника, местонахождението на който, както и местонахождението на детето не могат да бъдат установени от съдебния изпълнител и останалите, органи, оправомощени да съдействат на съдебния изпълнител, съгласно 528, ал.4 ГПК.

Поведението на длъжника представлява отказ от изпълнение на влязло в сила съдебно решение, което не може да бъде толерирано.

Налагането на глоба за неизпълнение и непредаване от страна на длъжника Ф. Ц. на детето А. на вискателя П. М. е следствие на бездействието и неводенето на А.М. на насрочените действия и непосочване на конкретни пречки касаещи датата, нито посочване на други дати за изпълнение. Доводите в жалбата на вискателя, че личните отношения се изпълняват само при желание от страна на детето не кореспондират нито с изпълнителната сила на съдебното решение, нито с предвиденото за същото задължение изпълнение в чл.528 ГПК, включително и принудителното предаване на вискателя със съдействието на полицейски органи, както и задържане на длъжника при препятстване на изпълнението, предвидено в чл.529 ГПК. Ако това беше така, законът нямаше да предвижда принудително изпълнение на

задължението за предаване.

Следва да се отбележи, и че ако е налице нежелание от страна на детето, същото следва да бъде заявено лично, каквото в случая липсва, тъй като детето не е доведено, липсват данни за адрес на същото, липсва всякакъв контакт на ангажираните държавни органи. Задължено лице по отношение на правото на родителя, който не упражнява родителски права да осигурява режима на лични отношения с детето, е другият родител, на когото са предоставени родителските права, в която част доводите в жалбата са неоснователни. Майката в случая е длъжник в изпълнителното производство и нейно е задължението да окаже нужното съдействие, за да се изпълни съдебното решение, в частта за лични отношения между бащата и сина, като доведе детето, за да се срещне с баща си. Дали ще се осъществи контакт или не няма правно значение досежно изпълнението на задължението на майката, която вече ще е предоставила възможност за такъв. На посочената дата няма данни нито къде се е намирало детето, нито дали има или няма желание за личен контакт с бащата, тъй като не му е предоставена възможност да изрази такъв в производството по конкретното изпълнително действие.

Доводите за липса на активност от страна на неотглеждания родител за възстановяване на отношенията с детето, подкрепени с практика на ЕСПЧ са неотнормирани в случая. При липса на какъвто и да е контакт на неотглеждания родител с детето, и при липса на активност от отглеждания родител /в случая майката/, според която тя няма задължение да кани детето за срещи с бащата, а само да не пречи /видно от жалбата/, неотглеждания родител не би могъл да прояви активност, след като не знае местонахождението му. Неоснователни и нелогични са доводите, че длъжникът не следва да съобщава местонахождението на детето, нито да го води на насрочените дати за личен контакт с възискателя, същата няма задължения за подготвяне на детето, или оказване на съдействие, но възискателят следва да прояви активност за възстановяване на отношенията с детето. Безспорно е, че ако се търси възстановяване на контакта, активност трябва да бъде проявена и от двете страни. Колкото по-дълго липсва контакт между неотглеждания родител и детето, толкова по-трудно ще бъде възстановяването му, още по-малко с активност само от неотглеждания родител, който не е ежедневно с детето, нито е с детето в посочените в изпълнителния лист периоди.

Жалбоподателката излага, че действията и по преодоляване нежеланието на детето да се среща с баща си не дават резултат, но отказва на всички органи и институции, имащи отношение по случая контакт с детето, както и отказва да посочи местонахождението му, което не може да се тълкува като желание за изпълнение на задълженията и, и не става ясно в какво се изразяват действията и в тази посока.

Нещо повече, същата отказва да съобщи местонахождението на детето както на баща му, така и на другите ангажирани със случая държавни органи-държавен съдебен изпълнител, отдел „Закрила на детето“ към ДСП ВВ., от които е поискано съдействие съгласно чл. 528, ал.4 ГПК, което е виновно неизпълнение на задълженията и, съгласно постановления съдебен акт и издадения въз основа на него изпълнителен лист.

Неоснователни са оплакванията и по отношение на правното основание, въз основа на което е наложена глобата. Съгласно ТР № 3 ОТ 10.07.2017 г. по тълкувателно дело. № 3/2015 г., ОСГТК на ВКС „със съдебното решение, с което правото на упражняване на родителските права се предоставя на единия родител, другият не се лишава от тези права. Той остава техен титуляр, но не може да ги упражнява в пълен обем. Затова законът предоставя на този родител правото на лични отношения с детето, чрез което се осигурява възможността на родителя да поддържа лични контакти с детето и така да участва в отглеждането и възпитанието му. Това право се упражнява при определения от съда режим. Тъй като местоживеенето на детето е при родителя, на когото е предоставено упражняването на родителските права, за последния възниква задължението да го предаде на другия родител за времето, определено от съда за осъществяване на личните отношения. В случаите, когато задълженията за предаване или връщане на дете не се изпълняват доброволно е налице възможност за тяхното принудително изпълнение. Това е задължение на родител, което е такова за незаместимо действие, по смисъла на чл. 527 ГПК. Правото на лични отношения обаче не може да бъде реализирано, а съответно и съдебното решение няма да бъде изпълнено, ако детето не бъде реално предадено на родителя за периода на осъществяването му.

Сочи се още в решението, че предприетото по отношение на него

принудително изпълнение се отразява на преживяванията и психиката на детето. Затова действията на страните и на съдебния изпълнител трябва да се съобразяват на първо място с интересите на детето. Последните са защитени чрез предвидената в чл. 528, ал. 4 ГПК възможност съдебният изпълнител да потърси съдействие за изпълнението от съответните институции. Дали се налага такова съдействие се преценява въз основа на предоставените от длъжника по реда на чл. 528, ал. 2 ГПК данни. Затова в чл. 528, ал. 3 ГПК е предвидено правомощието на съдебния изпълнител да наложи на длъжника глоба по чл. 527, ал. 3 ГПК и при необходимост да постанови принудителното му довеждане. В този случай наложената глоба представлява санкция за неизпълнението на задължението по чл. 528, ал. 2 от страна на длъжника.

С оглед изложеното, съдът намира, че жалбата като неоснователна следва да бъде оставена без уважение.

Воден от горното, и на основание чл. 437, ал.4 от ГПК, ВВ.ският ОС,

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата на Ф. С. Р., ЕГН: ***** с адрес гр.ВВ., ул. К.Б.* №38, ап.7, чрез процесуален представител адв.Б. против постановление от 16.08.2022г. на държавен съдебен изпълнител /ДСИ/ при ВРС И.С., постановено по изп.д. № №1180/2016, с което на Ф. С. Р. , ЕГН:***** е наложена глоба в размер на 400.00 лева за неизпълнение на режим на лични отношения между детето А.П.М. и бащата П.Г.М. насрочени за 10.08.2022г.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____